

Samråd i Folketingets Kulturudvalg om rådsmøde (uddannelse, ungdom og kultur) den 24.-25. maj 2007

Kulturministerens talepapir vedr. dagsordenen for rådsmødet (uddannelse, ungdom og kultur) den 24.-25. maj 2007

Tak hr. formand!

Dagsordenen for det kommende rådsmøde er for så vidt angår kulturdelen ultrakort! Den har alene to punkter, som jeg begge vil nævne til orientering.

Først det vigtigste punkt; nemlig **dagsordenspunkt 2** om revisionen af direktivet om "tv uden grænser", som er på rådsmødets dagsorden for 3. gang. Sidste gang vi havde sagen oppe i dette forum – op til rådsmødet i november 2006 – udtrykte jeg en vis tvivl om, hvorvidt der på det tidspunkt kunne opnås resultater, da der stadig var en del uenighed medlemslandene imellem. Det viste sig, at det kunne der – vi blev enige om en generel indstilling i afventen på Europa-Parlamentets udtalelse. Den kom en måned senere.

Jeg kan med stor tilfredshed konstatere, at Parlamentet i vidt omfang er enig i de overordnede linjer i revisionsforslaget, og at der er god overensstemmelse mellem Rådets, Parlamentets og Kommissionens holdninger til det fremtidige direktiv.

Jeg vil her gennemgå de væsentligste punkter i det forslag, som der nu tegner til at blive enighed om.

Med hensyn til reklamer for usunde fødevarer vil jeg nævne, at Parlamentet har bidraget med adskillige forbedringer af teksten, og især ét punkt vil jeg gerne fremhæve her – nemlig forslaget om, at udbydere af audiovisuelle medietjenester skal opfordres til at udvikle adfærdskodekser vedrørende reklamer for usunde fødevarer i forbindelse med programmer rettet til børn.

Det er et forslag, som vi fra dansk side har støttet varmt – både fordi det ligger på linje med vores ønske om at begrænse liberaliseringerne af reklamereglerne, og fordi det også er et led i bekæmpelsen af børns fedme.

Om direktivets anvendelsesområde skal det fremhæves, at der er grundlæggende enighed om at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte visse on demand-tjenester, nemlig dem, der ligner tv-udsendelser. Under forhandlingerne er det efter regeringens opfattelse lykkedes at finpudse teksten, så det er tilstrækkelig klart defineret, hvilke on demand tjenester, der er omfattet af direktivet, og hvilke der ikke er. Ikke mindst er det godt, at omfanget af anvendelsesområdet udvidelse er afgrænset, så det ikke rammer alt, hvad der rører sig på nettet, men alene det, der kan sammenlignes med tv.

Der er også grundlæggende enighed om et andet af de danske kardinalpunkter, nemlig opretholdelsen af senderlandsprincippet – altså at tjenesteudbydere skal rette sig efter reglerne i det land, de hører hjemme i. Regeringen har gennem hele forløbet lagt vægt på, at dette princip er vigtigt for det indre markedes funktion.

Samtidig går vi også ind for at indføre en procedure, der gør det lettere for et medlemsland at reagere over for situationer, hvor et tv-selskab for at omgå reglerne i det land,

det retter sine udsendelser til, slår sig ned i et andet land med mere liberale regler. Det har været vigtigt for en række lande at få en bedre mulighed for samarbejde i sådanne situationer.

Det har i den forbindelse været Parlamentet magtpåliggende, at der ikke opstår tvivl om senderlandsprincippet's gyldighed, og alt tyder på, at der kan findes en formulering, som er tilfredsstillende for alle.

Produktplacering

Regeringen har under forhandlingerne arbejdet for, at forslaget om at fastsætte regler for produktplacering blev ændret til et forbud mod produktplacering. Det er ikke lykkedes – der har nemlig fra starten været opbakning til at regulere området. Ifølge den generelle indstilling, der blev vedtaget i november sidste år, var produktplacering som udgangspunkt forbudt, dog med visse undtagelser. Efter forslaget skulle produktplacering reguleres gennem en såkaldt opt-in model. Det vil sige, at man aktivt skulle tillade produktplacering i de undtagne programtyper - f.eks. film og sportsprogrammer - hvis man ønskede at gøre produktplacering mulig her.

Parlamentet har imidlertid foreslået, at ordningen ændres til en såkaldt opt-out model, hvorefter man eksplicit skal forbyde produktplacering i de undtagne programtyper, hvis man ønsker et totalforbud. For at imødekomme Parlamentet har formandskabet – med bred opbakning blandt medlemslandene – accepteret opt-out modellen. Selv om vi foretrak opt-in modellen, fordi den krævede en aktiv indsats for at lovliggøre produktplacering i visse programtyper, så må man konstatere, at resultatet i sidste ende er det samme i begge modeller – nemlig at produktplacering som udgangspunkt er forbudt, men med visse undtagelser.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg tidligere har peget på – nemlig at det også fremover vil være muligt for medlemslandene at indføre mere restriktive regler end direktivets.

Reklamer

Som nævnt er det lykkedes at få taget fat på problemet med reklamer for usunde fødevarer i forbindelse med programmer rettet til børn. Det er derimod ikke lykkedes at begrænse de foreslåede liberaliseringer af reklamereglerne i nævneværdigt omfang. Det kompromis, der tegner sig, ligger tæt på det, Kommissionen foreslog – og det gør det, fordi der var meget langt mellem landenes holdninger – de gik lige fra ønske om stramninger af de eksisterende regler til afskaffelse af reglerne. Også her gælder det selvfølgelig, at vi kan have mere restriktive regler her i landet.

Lad mig til slut sige et par ord om den videre procedure. De uformelle forhandlinger mellem Parlamentet og formandskabet forventes at føre til enighed om den tekst, som forelægges på rådsmødet den 24. maj m.h.p. politisk enighed, og som Rådet forventes at vedtage. Rådets fælles holdning kan herefter formelt vedtages på et efterfølgende råds-møde – det vil formentlig ske inden sommerferien. Parlamentet kan så påbegynde sin 2. læsning og formelt vedtage teksten i plenum sandsynligvis i november. Den fælles beslutningsprocedure vil så være færdig, og forslaget vil være vedtaget. Vi vil derefter have 2 år til at gennemføre bestemmelserne i dansk lov.

Dernæst vil jeg gå videre til **dagsordenspunkt 1**, som handler om kultur og økonomi. Det tyske formandskab har fremlagt forslag til rådskonklusioner, som ikke tager afsæt i, hvad økonomien kan gøre for kulturen, men som tværtimod fokuserer på kulturens – og den kulturelle og kreative sektors – bidrag til vækst og beskæftigelse i Europa. Og hvordan vi kan understøtte sektoren i yderligere at udnytte dens potentiale.

Vi har i Rådet flere gange drøftet kulturens potentiale og bidrag til Lissabonmålsætningerne – senest på rådsmødet i november sidste år. Der er blandt alle medlemslandene enighed om, at den kulturelle og kreative sektor spiller en stadig større rolle for både samfundsøkonomien og beskæftigelsen, og at sektoren har et stort potentiale, som bør fremmes.

Den kulturelle og kreative sektor, som tæller bredt fra museer og bildende kunst over videospil til arkitektur og design, er præget af mange små og mellemstore virksomheder – ja også en del mikroindustrier bestående af én person. Sammen med SMV'er fra andre sektorer står den kulturelle og kreative sektor over for særlige udfordringer – f.eks. mht. adgang til kapital, udvikling, rentabilitet, markedsføring. Det Europæiske Råd har netop i marts peget på SMV'erne i blandt andet den kulturelle og kreative sektor som et centralt satsningsområde, når det gælder vækst, jobskabelse og innovation. Og stats- og regeringscheferne har bedt om, at der ydes en særlig indsats for at fremme SMV'ernes potentiale yderligere som led i styrkelse af det indre marked og Europas konkurrenceevne.

Udkastet til rådskonklusioner opsummerer drøftelserne i Rådet og går på behovet for

- større anerkendelse af kulturens betydning for vækst og beskæftigelse i Europa
- bedre afdækning af kulturens betydning for vækst og beskæftigelse i Europa
- mere målrettet fremme af kulturens potentiale med opfordringer til både medlemslandene og Kommission.

Jeg vil ikke gå nærmere ind på alle de foreslåede indsatsområder, som er beskrevet i samlenotatet. Jeg vil dog godt nævne opfordringen til at indsamle europæiske data om kulturens bidrag til økonomien, som ikke er et mål i sig selv, men en nødvendig forudsætning for en mere målrettet national og europæisk indsats over for sektoren:

Den uafhængige undersøgelse "The Economy of Culture in Europe" fra sidste år peger f.eks. på, at den kulturelle og kreative sektor i Europa i perioden 1999-2003 havde en vækst på næsten 20%, og at det var 12% højere end væksten i den generelle økonomi. Endvidere tegnede sektoren sig for en vækst i beskæftigelsen på næsten 2% i 2004, mens der var et fald i beskæftigelsen generelt. Samtidig understreger undersøgelsen, at der på europæiske plan mangler solide og sammenlignelige data, og at det derfor ikke er muligt mere præcist at vurdere omfanget af sektorens betydning eller, hvor der bedst kan sættes ind for yderligere at bære sektoren frem. En indsats mht. kulturstatistik vil ikke starte på bar bund: Kommissionen har allerede et grundlag at arbejde videre med, ligesom UNESCO, OECD og Europarådet har indsamlet tal om kultur. Det drejer sig nu om både at samle allerede kendte data sammen og udvikle de rigtige spørgsmål, som vi har brug for at få svar på.

Også nationalt har vi brug for bedre viden om den kreative sektor og oplevelsesøkonomien. Ligesom vi øvrigt har det om de traditionelle kulturaktiviteter – hvad enten de er offentligt støttede eller helt private. Kulturministeriet er netop begyndt på et nyt statistikprojekt, som skal give en bedre formidling, indsamling af flere tal og effektivisering af talindsamling.

Timing er god for det danske projekt i forhold til opfordringen om en øget europæisk indsats. Europæiske definitioner af standarder og metoder vil lette det danske arbejde, og det danske projekt vil forbedre vores muligheder for at levere data til internationale undersøgelser.

Regeringen støtter det foreliggende forslag, som forventes at få tilslutning blandt alle lande på rådsmødet. Emnet vedr. kulturens økonomi forventes i øvrigt atter taget op og viderebehandlet som led i Kommissionens bebudede meddelelse om kultur.

Hvis udvalget er indforstået med det, vil jeg til slut – som ved tidligere samråd – også benytte mig af lejligheden til kort at berøre **UNESCO** og **Norden**.

Med hensyn til UNESCO's konvention om kulturel mangfoldighed synes jeg, at vi havde et meget frugtbart høringsmøde om konventionen den 10. januar i Kulturministeriet. Jeg var meget glad for den opbakning, som udvalgets medlemmer og alle andre deltagere gav til konventionen og til det videre arbejde med at gøre konventionen til et levende dokument. Der var bred enighed på mødet om, at alle parter – også civilsamfundet – har en opgave her, og vi vil gøre status på de indkomne erfaringer på et nyt bredt høringsmøde i det nye år.

Danmark ratificerede som bekendt konventionen sammen med andre EU-lande den 18. december sidste år, og konventionen trådte i kraft den 18. marts. 57 lande har indtil nu ratificeret, og der kommer stadig flere lande til.

Landene samles til det første møde i partskonferencen den 18.-20. juni i Paris. Ligesom under forhandlingerne op til vedtagelsen af konventionen vil EU-landene også fremover koordinere holdninger og dermed yde et markant og konstruktivt bidrag til, at der på verdensplan bliver fulgt op på konventionen. Jeg vil naturligvis orientere udvalget om resultaterne af det første møde blandt konventionens parter, som normalt vil holde møde hvert andet år i forbindelse med UNESCO's generalkonference.

Jeg vil gerne også nævne sagen vedr. dansk ratifikation af UNIDROIT-konventionen om stjålne og ulovligt eksporterede kulturgjenstande, som tidligere har været genstand for drøftelse mellem mig og udvalget.

Jeg kan oplyse, at der har været kontakter mellem Kulturministeriet og Justitsministeriet om de problemstillinger, som en tiltræden af konventionen rejser i relation til dansk lovgivning. I den forbindelse overvejes det for øjeblikket, hvorledes dette arbejde kan gennemføres på den mest hensigtsmæssige måde. Som jeg tidligere har givet tilsagn om, vil jeg ved en passende lejlighed orientere Kulturudvalget om de problemer, som der arbejdes med.

Det er stadigvæk min intention at give en redegørelse til udvalget, og jeg vil vende tilbage til dette spørgsmål, når proceduren for det videre arbejde er afklaret.

Og så til sidst – men ikke mindst – om det fællesnordiske kultursamarbejde i Nordisk Ministerråd. Som jeg har orienteret udvalget om ved tidligere lejligheder, gennemførte kulturministrene under dansk formandskab i 2005 en gennemgribende reform af det nordiske kultursamarbejde. Reformen skulle flytte fokus fra en tung struktur og administration til frie midler, som kultur- og kunstsektorerne i Norden kunne få del i. Det blev besluttet, at reformen skulle træde i kraft den 1. januar 2007.

Den konkrete implementering af de overordnede beslutninger, der blev taget i 2005, har været kompliceret og har taget tid – efter ministrenes opfattelse lidt for lang tid, men det ser nu ud til, at den nye struktur vil være teknisk funktionsklar i løbet af den kommende tid.

Jeg har tidligere orienteret udvalget om de nye initiativer med hensyn til indholdet for samarbejdet; nemlig 3 kunst- og kulturprogrammer: **Kunst- og kulturprogrammet og**

mobilitetsprogrammet, som dels skal styrke samarbejdet mellem kunstnere i Norden, og dels mellem Norden og resten af verden. Endvidere **Computerspilprogrammet for børn og unge**, der skal fremme samarbejdet mellem producenter i Norden. Dette program har fungeret i 2 år og har fået godt fat i sektoren.

Hvad angår de fysiske overordnede rammer for administrationen af de to førstnævnte programmer, er der pr. 1. januar 2007 blevet etableret en institution i Helsingfors ved navn KulturKontakt Nord. Der er netop blevet ansat en chef for institutionen, og jeg forventer, at de første ansøgninger til programmerne snart kan behandles. KulturKontakt Nord skal ud over at understøtte programvirksomheden fungere som et fokus- og informationspunkt i den nye struktur.

De igangsatte initiativer giver gode forudsætninger for at styrke den nordiske kulturproduktion og det nordiske kultursamarbejde i al almindelighed. Jeg vil også gerne understrege, at de nordiske kulturministre ser sig selv som facilitatorer. Vi styrer ikke kulturlivet, vi styrer ikke indholdet af kunsten. Vi giver derimod tilbud, som kunst- og kulturverdenen selv skal fylde ud.